

## Scrisoare către Bob Dylan

Doru Mihail

---

Dragă Bob,  
Îți scriu dintr-un tramvai din generația noastră,  
care m-a dus azi dimineată la școală,  
de mână cu nepotul meu.  
Are ochii mei — nu de-acum,  
ci de-atunci, când purtam fustă lungă  
și visam că te întâlnesc într-o cafenea din Greenwich Village,  
unde să-mi cânti „Don't Think Twice, It's All Right”  
cu vocea aia răgușită,  
pe care o s-o iubesc până când n-oi mai fi.  
E frig.  
Mă ține de deget ca să nu alunece.  
Mă țin de el, ca să nu cad.  
Azi dimineată mi-a zis:  
„Buni, știi că în unele țări  
copiii de vârsta mea  
trebuie să învețe să tragă cu arma?”  
Zâmbește, dar din colțul gurii.  
Ca să nu mă sperie.  
Tac.  
Pentru că nu știu ce să-i spun.

Mă uit în jur.  
O femeie stă pe TikTok cu sonorul în fundal,  
un băiat ronțăie ceva dintr-o pungă lucioasă.  
Doi bătrâni se uită înainte,  
fără să vadă.  
Nimeni n-ascultă muzică.  
(Deși mai toți au căști).  
Bob... n-am apucat să-ți scriu până azi.  
Deși, odată,  
aproape că te-am iubit.  
Eram frumoasă, Bob.  
Dar nu cum înțeleg azi oamenii „frumusețea”.  
Eram flacăra!  
Tânăra.  
Obraznică.  
Aveam coapse tari,  
buzunarul plin de poeme.  
Fumam în pat  
și scriam versuri pe ușa de la frigider,  
cu ruj.  
Te iubeam fără să te cunosc.

Te visam în baruri ticsite de idei,  
mirosind a bere,  
a transpirație  
și a revoluție.  
Tu cântai.  
Eu ardeam.  
Ți-am trimis o poezie.  
În franceză.  
Nu ca să par prețioasă,  
ci pentru că iubirea mea era păcătoasă —  
iar în franceză păcatul  
sună mai vinovat.  
Mai cald.  
Mai aproape de piele.  
Sciriam acolo că, dacă te-aș vedea vreodată,  
ți-aș mușca degetele cu care ții chitara.  
Din drag.  
Dar și cu ură.  
Cu foamea aia care n-are alfabet.  
Era o poezie cu carne, Bob.  
N-o recita nimeni la cinaclu.  
Dar eu o țineam sub pernă.  
Ca pe un cuțit mic,  
ascuns  
pentru când n-o să mai pot tăcea.  
Pe vremea aia  
credeam că lumea se poate vindeca.  
Cu chitara ta,  
cu gura mea,  
cu poezie.  
The times they are a-changin'.  
Cât de tare te-am crezut.  
Eram genul de fată  
care putea să-ți răstoarne masa într-un bar,  
doar ca să vezi că există.  
Dar dacă te apropiai,  
deveneam pericol —  
din ăla care nu urlă,  
doar șoptește.  
Te-aș fi luat de guler  
și ți-aș fi zis:  
„I want you, I want you, I want you - so bad.”  
Și apoi te-aș fi iubit fără niciun Dumnezeu,  
cu tot ce aveam:  
genunchi,  
gât,  
vertebre,  
patimă.

Acum?

Acum port baston uneori.

Nu mai scriu poezii.

Nu mai fumez.

Beau ceai de tei

și pun apă pe flori uscate.

Îi spăl pe cap cu șampon fără lacrimi

și le spun povești care nu dor.

Și seara,

când se stinge lumea,

pun iar discul cu „One Too Many Mornings”

și plâng.

Puțin.

Cât să-mi amintesc

că am avut, odată,

o inimă care făcea scurtcircuit

la fiecare strofă de-a ta.

Te-ai înșelat, Bob.

Sau ne-am mințit toți.

Ai spus că vântul poartă răspunsurile.

Dar vântul a dus doar reclame,

știri în buclă

și păreri găunoase.

Ai zis că nu contează încotro mergi.

Dar azi,

dacă nu știi exact unde mergi,

te strivesc.

Ne-am întors la arme.

Din nou băieți trimiși în tranșee.

Din nou femei care nasc sub sirene.

Iar eu...

Eu care te-am crezut frate,

tovarăș de vis,

nu profet,

ci coleg de rană.

Eu îți spun:

Unde-ai fost când s-a stins visul?

Unde-ai fost

când lumea a murit

înainte să apuce să trăiască?

Ai tăcut prea devreme.

Ne-ai lăsat cu refrenul în gât.

Lumea s-a stins pe strofa doi.

Dar știi ce?

Tot nu pot să te urăsc.

Pentru că atunci,

când eram flămândă de lume,

tu erai coloana sonoră a haosului meu.  
Pentru că în vis,  
încă port fusta roșie,  
urc scările unei cafenele din Village,  
și tu mă vezi.  
Nu spui nimic.  
Doar întinzi mâna.  
Iar eu o mușc. Încet.  
Ca să nu uiți  
ce înseamnă să fii iubit  
de o femeie care știe.  
Și când mă trezesc,  
sunt în tramvai.  
Cu un copil lângă mine  
care desenează oameni cu veste antiglonț  
în caietul lui cu dinozauri.  
Nu mai zic nimic.  
Doar îi strâng mâna mai tare.  
Și-n urechi, undeva departe,  
încă mai sună  
„Forever Young.”  
Cu o dragoste care a ars curat,  
fata care te-a vrut cu toată poezia ei  
și azi îți scrie dintr-un tramvai.